

[Hilmar Baunsgaard.]

har dermed fjernet grundlaget for det økonomiske råds virksomhed. Det vil jeg advare imod, og jeg noterede med tilfredshed, at økonomiministeren sagde, at det behøvede ikke nødvendigvis at være den eneste udvej. Det håber jeg så vil føre til et andet og efter min opfattelse bedre resultat.

Det, jeg så kunne have lyst til, var at gøre en ganske kort bemærkning i tilknytning til EF-problematikken. Jeg skal efter den lidt anstrengte debat, der har fundet sted, ganske og aldeles afstå fra at tage del i debatten om de hjemlige samarbejdsvanskeligheder i forhold til EF, men det, jeg gerne vil, er kort at påpege de åbenbare samarbejdsvanskeligheder, der rent øjeblikkeligt består i EF.

Udviklingen med de nationale støtteordninger for landbrugsproduktionen i de enkelte medlemslande indebærer en åbenbar trussel imod hele EF's landbrugspolitik. Jeg mener derfor, at vi i og for sig med tilfredshed må hilse den tyske opræden med krav om afklaring af de nationale støtteordninger velkommen.

Den danske regering har gjort detsamme og gjort det i overensstemmelse med markedsudvalget, og det synes jeg der er grund til at anerkende, men — og dette men gælder især Frankrig — som bekendt har statsministeren haft besøg af sin franske kollega, og som bekendt er Frankrig i øjeblikket indehaver af formandspladsen i EF. Jeg finder derfor, at der kan være rimelig grund til, at regeringen anderledes kontant, end det, så vidt jeg kan bedømme det, er sket, konfronterer Frankrig med sit særlige ansvar. Måske er det gjort, men det må også gøres, så det kan høres. Ikke mindst vi, der bl.a. og især af økonomiske grunde fandt EF-samarbejdet rigtigt for Danmark, bør vel føle os forpligtet til at sige fra, når enkelte medlemslande forsøger at fjerne det grundlag, hvorpå EF's økonomiske samarbejde bygges.

Det må også siges til Frankrig, at det kalder på undren i andre europæiske lande,

når man fra officiel fransk side det ene øjeblik giver udtryk for, at det ville være udtryk for mangel på europæisk solidaritet, om andre europæiske lande ikke købte franske fly, og Frankrig så samtidig er det land, der fører an i den nationale støttepolitik, som både er i strid med europæisk solidaritet og med indgåede forpligtelser. Disse tilsyneladende hårde ord mod Frankrig skal være sagt i håb om, at de af den franske premierminister vil blive modtaget som en kritisk røst fra en god ven. Hverken venskab eller samarbejde kan holde til, at man undlader at sige fra, når forkerte handlinger begås.

Disse bemærkninger ville jeg gerne have sagt, fordi jeg tror, det er væsentligt at komme væk fra denne tilbøjelighed til bare i lidt selvfølgelige vendinger at konstatere vores indlysende udenrigspolitiske grundlag. Vi må også, når vi skal diskutere problemerne herhjemme, tage de vanskeligheder op, som åbenbart består i de samarbejdsområder, vi internationalt er med i.

Erhard Jakobsen (CD):

Blandt de mange taksigelser, som statsministeren har for god vane at uddele ved mange lejligheder, var der også en til mig, og den var oven i købet helt ufortjent. Jeg ved nemlig udmærket godt, og det ved statsministeren også, at jeg lovede ikke i almindelighed at føre venstrepolitik. Statsministeren ved også, og det ved venstres andre folk også, at jeg navnlig aldrig vil støtte en venstrepolitik, der måtte lade sig lede af gallupetal i stedet for af landets interesser. Det er vist klargjort et par gange. Derimod vil jeg gerne sige, at jeg venter naturligvis, at der i statsministerens bemærkning lå en erkendelse af, at venstre og venstres ministre noget før skulle have vist forståelse for det forslag om præmiering af opsparing, som centrum-demokraterne vistnok har luftet 5 eller 6 gange her i salen. Men all right, der er tid til at sige tak i lige måde, når det nu kommer frem ved lejlighed. Jeg er sikker på, eller jeg ved bestemt,